

Den knuste vannflasken

Kadie var tørst. Hvordan kan Sophie hjelpe henne?

Av Noelle Lambert Barrus

(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Sierra Leone.

Sophie hørte nøyse etter mens læreren forklarte matteproblemet på tavlen.

“Så, hva er ni ganger fire?” spurte læreren.

Sophie rakte opp hånden. “36!” sa hun.

Læreren smilte. “Det er riktig, Sophie!”

Etter timen var det på tide å gå hjem. Sophie gikk sammen med vennene sine. Alle fant frem vannflaskene sine for å drikke det siste vannet. Det var varmt i dag!

Men Sophie så noe rart. Venninnen Kadie drakk ikke vann. Hun gikk bare stille.

“Kadie, hvor er vannflasken din?” spurte Sophie. Alle var alltid tørste på slutten av skoledagen.

“Jeg knuste den i går, og jeg kan ikke få en ny”, sa Kadie. “Så nå kan jeg ikke ta med vann til skolen.”

Sophie så ned på sin egen vannflaske. Hun skulle ønske hun kunne dele! Men alt vannet hennes var borte.

Hele dagen tenkte Sophie på Kadie og den knuste vannflasken hennes. Det var ikke lett å få rent vann der de bodde. De fleste barna fikk bare én vannflaske til å bruke hele året. De fylte den opp fra en stor beholder med rent vann hjemme. Du kunne bli syk av å drikke annet vann. Hvis Kadie ikke hadde en vannflaske, kunne hun ikke ta vann hjemmefra for å drikke på skolen.

Neste morgen tenkte Sophie på hvordan hun kunne hjelpe Kadie. Sophias familie hadde noen plastflasker fulle av vann. Sophie puttet en i ryggsekken sin, sammen med metallflasken sin. Det gjorde sekken litt tyngre, men det gjorde ikke noe.

Da hun kom til skolen, fant hun Kadie.

“Kadie, har du fått en ny vannflaske ennå?” spurte Sophie.

Kadie ristet på hodet og så ned.

“Det går bra.” sa Sophie. “Jeg har en til deg!”

Hun ga Kadie vannflasken. Kadie smilte.

“Tusen takk, Sophie!” Kadie ga venninnen sin en god klem.

I løpet av timen, drakk Kadie av vannflasken sin sammen med de andre barna. Sophie var glad for å se at venninnen hennes ikke trengte å være tørst.

Hver dag den uken hadde Sophie med seg en ekstra vannflaske til venninnen sin. Så en morgen tok Sophias mor opp ryggsekken hennes.

“Hm”, sa mamma og sa: “Den føles tyngre enn vanlig.” Hun åpnet ryggsekken og fant frem den ekstra vannflasken.

“Mente du å ta med denne ekstra vannflasken til skolen, Sophie?” spurte mamma.

Sophie nikket og sa: “Kadies vannflaske knuste,

og hun kan ikke få en ny. Så hun hadde ikke vann på skolen.”

“Hvor lenge har du tatt ekstra vann til henne?” spurte mamma.

“Bare denne uken”, sa Sophie. “Jeg ville ikke at Kadie skulle være tørst.”

Mamma smilte. “Det er veldig snilt å tenke på venninnen din. Det er noe Jesus ville gjort. Jeg er glad for å se at du er som Jesus.” Hun ga Sophie en klem. “Og jeg tror jeg vet en annen måte vi kan hjelpe på.”

Mamma ga Sophie en vannflaske av metall. “Gi denne til venninnen din i stedet slik at hun kan bruke den om igjen. På den måten trenger du ikke å ta med en plastflaske hver dag.”

“Er du sikker på det?” spurte Sophie.

Mamma nikket. “Ja. Bare be henne om å ta godt vare på den.”

Sophie tok vannflasken med til skolen. Det første hun gjorde var å gi Kadie flasken.

“Oi”, sa Kadie. “Tusen takk, Sophie!” Kadie ga henne en klem.

Sophie følte seg varm inni seg. Hun visste at hun hadde hjulpet venninnen sin, slik Jesus ville ha gjort. ●

Hvordan har du hjulpet noen?